U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **D. J.**, zastoupené JUDr. Ivo Adámkem, advokátem se sídlem v Ostravě, Ostrčilova 13, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 6. 2006, č. j. 59 Az 151/2005 - 34,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatelky, advokátu JUDr. Ivo Adámkovi, se sídlem v Ostravě, Ostrčilova 13, **s e p ř i z n á v á** odměna v částce 5712 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatelka kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 28. 11. 2005, č. j. OAM-2082/VL-20-04-2005. Tímto rozhodnutím správní orgán zamítl žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), když dospěl k závěru, že stěžovatelka ve své žádosti neuvedla žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit její pronásledování ve vlasti z některého azylově relevantního důvodu.

Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci azylu, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že správní orgán, ani krajský soud nevzaly ve svém rozhodování v úvahu, že svou zemi původu opustila a o azyl v České republice požádala kvůli problémům se svým nadřízeným, odchodu ze zaměstnání, nemožnosti práce v soukromém sektoru a rovněž z důvodu legalizace svého zdejšího pobytu.

K takto uplatněné kasační námitce Nejvyšší správní soud předesílá, že žádost stěžovatelky o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť stěžovatelka v průběhu předcházejícího řízení neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být v zemi svého původu vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 téhož zákona. Výše jmenované problémy stěžovatelky je možné podřadit pod problémy se soukromou osobou, ekonomické důvody odchodu z vlasti a snahu o legalizaci pobytu v České republice. Nedostatek tvrzení důvodů pro udělení azylu byl již předmětem rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, či rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41 (publikovaných na www.nssoud.cz); stejně tak nemožnost získat zaměstnání v zemi původu není azylově relevantním důvodem, jak vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 22. 6. 2006, č. j. 4 Azs 309/2005 - 71, v rozsudku ze dne 7. 3. 2006, č. j. 7 Azs 2/2006 - 61, nebo v rozsudku ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Azs 282/2005 - 46 (všechny publikovány na www.nssoud.cz). K námitce týkající se legalizace pobytu Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, publikovaný pod č. 397/2004 Sb. NSS.

Nově stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že do České republiky přijela ze strachu o svůj život, neboť v případě návratu do vlasti se obává pronásledování ze strany zločineckých skupin napojených na politické elity, před kterými ji státní orgány nejsou schopny ochránit. Žalovaný správní orgán měl proto v jejím případě rozhodnout alespoň o vztažení překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. Dále uvádí, že problémy, které měla ve vlasti jako stomatoložka se svým nadřízeným v zaměstnání, se z profesního sporu změnily na spor politický. Stěžovatelka se proto obává návratu do vlasti, kde by byla ve vážném ohrožení. K takto uplatněným skutkovým okolnostem Nejvyšší správní soud nemohl ve smyslu ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlížet, když tyto byly stěžovatelkou nově uplatněny až v kasační stížnosti, tj. poté, kdy bylo ve věci krajským soudem vydáno rozhodnutí. Nadto Nejvyšší správní soud uvádí, že s otázkou

zkoumání překážek vycestování dle § 91 zákona o azylu v případě zjevně nedůvodné žádosti se Nejvyšší správní soud vypořádal např. ve svém rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004 – 45, publikovém na www.nssoud.cz.

V závěru kasační stížnosti stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že se jí dne 24. 4. 2006 narodil syn, s nímž spolu se svým přítelem žije ve společné domácnosti, a výkon kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu by znamenal okamžité rozloučení rodiny a pro syna nenahraditelnou újmu. Nejvyšší správní soud podotýká, že tyto důvody je nutno uplatnit v řízení dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Azylové řízení je zcela mimořádným institutem sloužícím k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním ze strany státní moci v zemi původu. Prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o setrvání či prodloužení pobytu v České republice, pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, jak uvedeno výše.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na veškeré stěžovatelkou uplatněné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. a dle tohoto ustanovení ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce z řad advokátů. Ustanovenému zástupci stěžovatelky JUDr. Ivo Adámkovi byla přiznána odměna v celkové částce 5712 Kč, která sestává z odměny za dva úkony právní služby v hodnotě 2100 Kč dle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif), k nimž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, což soudu osvědčil a požádal o přiznání této součásti odměny, byla k přiznané odměně připočtena i příslušná daň z přidané hodnoty ve výši 912 Kč. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu